

Dr. Keve Andrásra emlékezünk

Az elmúlt év szeptemberében ünnepeltük a Madártani Intézet 100 éves fennállását és a régmúlt idők felidézése kapcsán gyakran szóba került az alapító, Herman Ottó, és a későbbi igazgató, Schenk Jakab neve is. Említették az előadók, de talán mégsem elég hangsúlyosan, hogy az újabb időkben is dolgozott az intézetben egy ornitológus, aki nagyságban semmivel sem maradt el nagynevű elődeitől, aki szintén korszakot jelentett a magyar madártan történetében és akit Keve Andrásnak hívtak. Nemrég egy temetésen vettem részt a Farkasréti temetőben, és ahogy ezt mindig tenni szoktam, nejemmel együtt felkerestük Bandi bátyám sírját, hogy egy szál rózsát helyezzünk el rajta. A táblára nézve döbbentem rá, hogy már 10 éve halott. Tíz éve, hogy nélkülözünk kell kedves, jókedvű és mindig segítőkész jelenlétét, és tíz éve történt, hogy egy madárdalos áprilisi napon lehajtott fejjel álltunk a temetőben és hallgattuk a koporsóra hulló rögök tompa dübörgését.

Dr. Keve András mint ember, és mint ornitológus egyaránt a legnagyobbak közül való volt. Segített romjaiból újjáéleszteni a világháborúban elpusztult Madártani Intézetet, az ő érdeme, hogy ott viszonylag rövid idő alatt Közép-Európában egyedülállóan gazdag könyvtár létesült, és ő volt az, aki a külföld felé, Amerikában éppen úgy, mint Afrikában, Japánban vagy az akkori Szovjetunióban a magyar madártant megszemélyesítette. Fáradhatatlan volt a munkában, de mindig kész arra, hogy segítsen, bárki is fordult hozzá tanácsért. Kifogyhatatlan volt az ötletekben, irodalmi tájékozottsága pedig közismerten példátlan volt. Valószínűleg végtelen szerénysége is közrejátszott abban, hogy felettesei „papíron” soha nem nevezték ki a Madártani Intézet igazgatójává, holott a valóságban ő volt az, aki az intézményt, annak nemzetközi elismertségét mind magasabbra emelte. Bandi bátyánk 10 év óta nincs közöttünk, de akik ismertük és szerettük, soha nem feledhetjük el. Szelleme nagy elődeiével együtt láthatatlanul ma is ott lebeg a magyar madártan egén.